పేషెంట్లు లేక - మెడికల్ జర్నల్ చదువుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తున్న డాక్టర్ కరుణాకర్.

"అంకుల్! డాక్టరంకుల్..." అన్న పిలుపు వినబడడంతో పుస్తకంలోంచి బయటపడి ద్వారంవేపు చూశాడు.

శ్వేత!

ప్రసాదరావ్‌గారి పాప.

ఐదారేళ్ల అమ్మాయి.

"రా బేబీ. కూర్చో..." అని స్టూలు చూపించి - "ఏం కావాలమ్మా?" అని అడిగాడు మృదువుగా.

"నాకు మందెయ్యాలంకుల్... మంచి మందు..." చెప్పింది శ్వేత.

"దేనికీమందు?"

"జ్వరం రావడాని కంకుల్..." - "మంచి మందు..."

కరుణాకర్‌కి నవ్వొచ్చింది పాప మాటకి. జ్వరం తగ్గిపోడాని కనబోయి పొరపాటున జ్వరం రావడానికందేమో

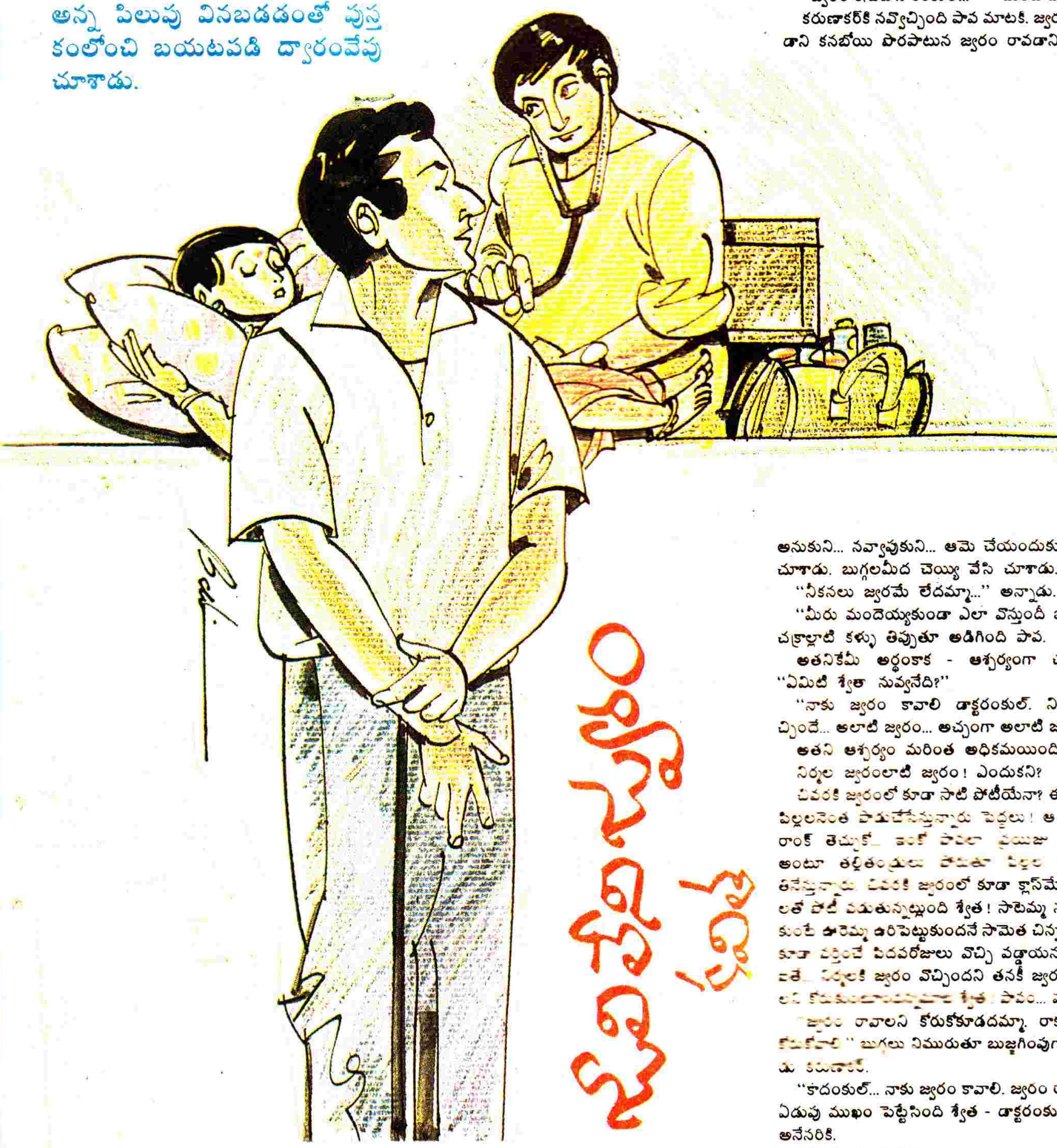

అనుకుని... నవ్వాపుకుని... ఆమె చేయందుకుని నాడి చూశాడు. బుగ్గలమీద చెయ్యి వేసి చూశాడు.

"నీకసలు జ్వరమే లేదమ్మా..." అన్నాడు.

"మీరు మందెయ్యకుండా ఎలా వొస్తుందీ జ్వరం?" చక్రాల్లాటి కళ్ళు తిప్పుతూ అడిగింది పాప.

అతనికేమీ అర్థంకాక - ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "ఏమిటీ శ్వేత నువ్వనేది?"

"నాకు జ్వరం కావాలి డాక్టరంకుల్. నిర్మల కొచ్చిందే... అలాటి జ్వరం... అచ్చంగా అలాటి జ్వరం..."

అతని ఆశ్చర్యం మరింత అధికమయింది.

నిర్మల జ్వరంలాటీ జ్వరం! ఎందుకని?

చివరకి జ్వరంలో కూడా సాటి పోటీయేనా? ఈ కాలపు పిల్లలనెంత పాడుచేసేస్తున్నారు పెద్దలు! ఆ పాపలా రాంక్ తెచ్చుకో... ఇంకో పాపలా ప్రయిజు తెచ్చుకో అంటూ తల్లితండ్రులు పోరుతూ పిల్లల బుర్రలు తినేస్తున్నారు. చివరకి జ్వరంలో కూడా క్లాస్‌మేట్ నిర్మలతో పోటీ పడుతున్నట్లుంది శ్వేత! సాటెమ్మ సరిపెట్టుకుంటే పోటెమ్మ ఉరిపెట్టుకుందనే సామెత చిన్నపిల్లలకి కూడా వర్తించే పిదపరోజులు వొచ్చి పడ్డాయన్నమాట! పైగా నిర్మలకి జ్వరం వొచ్చిందని తనకీ జ్వరం రావాలని కోరుకుంటున్నది శ్వేత! పాపం... పసిపాప.

"జ్వరం రావాలని కోరుకోకూడదమ్మా. రాకూడదనే కోరుకోవాలి" బుగ్గలు నిమురుతూ బుజ్జగింపుగా అన్నాడు కరుణాకర్.

"కాదంకుల్... నాకు జ్వరం కావాలి. జ్వరం రావాలి." ఏడుపు ముఖం పెట్టేసింది శ్వేత - డాక్టరంకుల్ అలా అనేసరికి.

"ఎందుకని పాపా?"

"నాకు దానిమ్మపండు తినాలనుంది. మిల్క్ చాకొలెట్ తినాలనుంది. కొబ్బరినీళ్ళూ, పంచదారేసిన బత్తాయి రసమూ తాగాలనుంది. కామిక్స్ కొనిపించుకోవాలనుంది..." ఇంకా ఏమేమిటో జాబితా చదవబోతోంది శ్వేత. కాని... డాక్టర్ అడ్డుపడిపోయాడు. "ఐతే?" ప్రశ్నించాడు అర్థంకాక.

"అందుకే జ్వరం రావాలి నాకు. నిర్మలకి జ్వరమొచ్చి తగ్గాక వాళ్ళ డాడీ కొత్త ఫ్రాక్ కొన్నారు. జ్వరమొస్తే అమ్మా, నాన్నా ముద్దుగా చూస్తారు. ఏమడిగినా కొంటారు. బడికెళ్ళక్కర్లేదు. హోమ్ వర్కు చెయ్యక్కర్లేదు. అందుకే అంకుల్... నాకు జ్వరం కావాలి. ప్లీ జంకుల్..." దీనంగా... ప్రాధేయపడుతున్నట్లుందామె.

కరుణాకర్ మనను కలచివేసినట్లయింది - ఆమె మాటలకి. జీవితంలో అన్ని దశలకంటె బాల్యం బహు చక్కనిదంటారు. కాని... అది అందరి విషయంలోనూ సత్యం కాదేమో. ఉదాహరణ ఈ చిన్ని పాప శ్వేతే.

దానిమ్మపండూ... కామిక్స్ బుక్కూ, కొత్త ఫ్రాకూ - యివేవీ పెద్ద కోరికలేమీ కావు. చిన్నపిల్లలకి అతి సహజమయినవే.

కాని...

పిల్లలేం సహజంగా బతుకుతున్నారని యీ వ్యవస్థలో? శారీరకంగానూ, మానసికంగానూ కూడా వీళ్ళని అనారోగ్యవంతులని చేసి వదులుతున్నాయి రోజులు. పెద్దలు ఆ అగ్నికాజ్యం పోస్తున్నారు.

వీపున పది కేజీల పుస్తకాల సంచితో పసివాళ్ల వెన్ను పదేళ్లకే వొంగిపోతోంది. దానితో నాలుగేళ్ల పిల్లలకి నరాల జబ్బులే. మొదటి రాంక్ కోసం తెగ తాపత్రయం. నిరంతర పోరాటమూ, పోటీ. దానితో బాల్యంతోనే బ్లడ్ ప్రెషరు!

హోమ్‌వర్క్ చేయలేకపోతే రేపు టీచరేం శిక్ష వేస్తుందో అని టెన్షన్.

వీటన్నిటితోనూ నేటి పిల్లలు చిన్నప్పుడే పెద్ద పెద్ద జబ్బులు తెచ్చేనుకోవలసి వస్తూంది దయనీయంగా. అసహజంగా పెరగవలసి వస్తూంది పాపం. ఇందుకు ఉదాహరణ ఎదురుగా ఉన్న శ్వేతే. తన చిన్న చిన్న కోరికలను తీర్చుకుందుకు జ్వరాన్ని ఆయుధంగానూ, సాధనంగానూ వాడుకోవలసిన విచారణీయమయిన పరిస్థితికి దిగజారిందంటే-

తప్పు ఆమెది కాదు. ఆమె తల్లితండ్రులదే.

శ్వేత తల్లితండ్రులు - వ్యవస్థ క్షమించని నేరం చేశారు. ముగ్గురు పిల్లలని కనడమే ఆ ఘోరమయిన నేరం.

కరుణాకర్ పేమెంట్లాట్టే ఉండని డాక్టరయితే-

ప్రసాదరావ్ జీతం ఆట్టే ఉండని ఉద్యోగి.

ఇద్దరికీ ఆదాయం తక్కువే. కాని - ఆర్భాటం తక్కువ చెయ్యడానికి లేదు. నెత్తిమీద మధ్య తరగతి అన్న ముళ్ల కిరీటం కదా! అందుచేత నిజంగా పేదవాళ్లయినా మధ్య తరగతి అని మభ్యపెట్టేందుకు నటన. ఆత్మ వంచన. దానితో ఎన్నో ఇబ్బందులు. అలా నటించడంలో నలిగిపోడమూ నాశనం కావడమూ.

పెద్ద ఆస్తిపాస్తులుండి అనుభవించడానికి వారసులు కరువైతే అన్నట్లు మగపిల్లడికోసం అంటూ ముగ్గురు పిల్లల్ని కనడం మధ్య తరగతి మనిషికి మూర్ఖత్వం కాక మరేమిటీ గడ్డురోజుల్లో? చదువుకున్నవాడు కదా... కనే ముందు, పెంచగలడో, లేదో ఆలోచించుకోవద్దూ? చిన్న చిన్న కోర్కెలు తీర్చలేని స్థితిలో ఉండే - శ్వేతని కాన్వెంట్‌లో ఎందుకు చేర్పించాలి భేషజానికి పోయి?

> "ఏకధాటిగా పావుగంట నవ్వినవారికి బహుమతి ఇస్తారట!"
> "అలాగే నవ్వుతా! కానీ...
> "కానీ...?"
> "టీ.వీ.లో వార్తలు స్టార్ట్ కాగానే చెప్పు! చూపిస్తా!!"
> -చిలువేరు మృత్యుంజయ
> భూదాన్‌పోచంపల్లి

"అంకుల్!" శ్వేత పిలుపు.

అతని ఆలోచన లాగిపోయాయి.

"జ్వరం రావడానికి మందెయ్యం డంకుల్..."

జ్వరాన్ని వరంగా కోరుకుంటున్న ఆ పాపవేపు జాలిగా చూసి... ఏమీ చెప్పలేక... అంతకుముందే మెడికల్ రిప్రెజెంటేటివ్ శాంపిల్‌గా యిచ్చిన ఓ విటమిన్ టాబ్లెట్ వేసి నీళ్లందించాడు.

మాత్ర మింగి... నీళ్లు తాగి... "థాంక్సంకుల్... నాకు తప్పకుండా జ్వరమొస్తుంది కదూ? నేను వొచ్చానని డాడీకి చెప్పకండేం?" అని వెళ్లిపోయింది శ్వేత.

ఆమె వెళ్లినా-

డాక్టర్ మెదడులోంచి ఆ కుటుంబం గురించిన ఆలోచన లంతత్వరగా వెళ్లిపోలేదు. ఆ చిన్నారి కోరిన జ్వరం వరం వెనుక ఎటువంటి చేదు నిజాలు!

*** *** ***

సాయంత్రం...

ప్రసాదరావ్ వచ్చాడు ముఖం వేలాడేసుకుని. వస్తూనే - "శ్వేతకి జ్వరం..." అన్నాడు బాధగానూ, భయంగానూ.

త్రుళ్ళిపడ్డాడు డాక్టర్. "ఏమిటి?" "శ్వేతకి జ్వరం-" మళ్ళీ చెప్పాడు ప్రసాదరావ్.

"అరె! ఉదయం బాగానే ఉందే!"

బరువుగా నవ్వాడు ప్రసాదరావ్. "వచ్చిన జ్వరం పోడానికయితే మందులూ, ఖర్చూ... కాలమూ, వ్యవధీ అవసరం కాని - జ్వరం రావడానికి కెంతసేపు కావాలి? ఏం కావాలి?

కన్సల్టింగ్ రూమ్ అవతల-

"నాకు జ్వరమొచ్చిందోచ్... బలే బలే జ్వరం..." గెంతుతూ పాడుతోంది శ్వేత. ఆటా పాటా అవమని కసిరి లోపలికి తీసుకొచ్చాడామెని ప్రసాదరావ్.

"థాంక్సంకుల్... మీరు మంచి మందేశారు. జ్వరమొచ్చేసింది-"

ప్రసాదరావ్‌కి పావ మాటలేమీ అర్థం కావడంలేదు.

డాక్టర్ కరుణాకర్ తల దించుకున్నాడు.

తను వేసినది విటమిన్ మాత్ర. దానికి జ్వరం రావడమంటూ జరగదు. మరి?

ఆ విటమిన్ మాత్ర... జ్వరం... కాకతాళీయం.

నేరం చేయకపోయినా... బాధ్యత లేకపోయినా... మౌనంగా ఉండవలసిన పరిస్థితి!

శ్వేతని పరీక్షించాక మరింత గడ్డు పరిస్థితి ఎదురయింది డాక్టర్‌కి. ఒక పట్టాన అతని నోరు పెగలలేదు. చెప్పలేక చెప్పలేక ఎలాగో చెప్పాడు. "ప్రసాదరావ్! ఇది మామూలు వైరస్ ఫీవర్ కాదు. విషజ్వరం. కఠిన పథ్యం తప్పనిసరి. కాఫీ, బార్లీ... అంతే..." నిర్దోషికి ఉరిశిక్ష విధించవలసి వచ్చిన న్యాయమూర్తిలా బాధగా చెప్పాడు శ్వేత ముఖం చూడకుండా. అతనికి తెలుసు - జ్వరం వెనకనే జిహ్వా చాపల్యం దిగిపోతుంది బొట్టు పెట్టి పిలవకుండానే. రెండు మూడు లంఖణాలయ్యేసరికి "కోడి వేపుడు కుర్మా తినాలనుంది డాక్టర్‌గారూ...! ఆవకాయ తినాలనిపిస్తుంది సార్... రొట్టె, కాఫీ ఎక్కడం లేదండీ..." అంటూ పెద్దవాళ్ళే ప్రాణాలు తీస్తారు. జ్వరానికి కోరిక లెక్కువ. జరుగుబాటుంటే జ్వరమంత సుఖం లేదనేది అన్ని జ్వరాలకీ వర్తించే మాట కాదు. ముఖ్యంగా శ్వేతకు వొచ్చిన జ్వరానికి. ఇది తగ్గేందుకు వ్యవధీ అవసరమే, కఠిన పథ్యమూ అవసరమే. పాపం! ఎంత ఆశాభంగం పసిపాపకి!

మర్నాటి నుంచీ కరుణాకర్ శ్వేత ఇంటికి వెళ్ళి మందులూ, యింజక్షన్లూ యివ్వసాగాడామెకు నీరసంతో ఉండడంతో. మిత్రుడు ప్రసాదరావ్ ఆర్థిక పరిస్థితీ, మందుల ధరలూ తెలిసినవాడూ కావడంతో తనవద్ద ఉన్న శాంపిల్స్‌ని ఇవ్వసాగాడు మిత్రుడి మీద ఆట్టే ఆర్థిక భారం పడకుండా.

వారం గడిచింది.

శ్వేత చాలా నీరసించిపోయింది.

మంచం దిగలేకపోతోంది సాయం లేకుండా.

ఆవేళ-

డాక్టర్‌ని చూస్తూనే-

భోరున ఏడిచేసింది ఆపుకోలేనట్లు.

"ఏమిటంకుల్ నాకిలాంటి చెడ్డ జ్వరం తెప్పించేరు? ఎంతసేపూ కాఫీ... బార్లీ... అంతే. ఇంకేమీ పెట్టరు. నిర్మలకి జ్వరమొచ్చినప్పుడేమో ఏమడిగితే అవన్నీ పెట్టారు వాళ్ల వాళ్లు. డాక్టరుగారూ! నేను మంచి జ్వరమడిగితే మీరు చెడ్డ జ్వరానికి మందిచ్చారా!"

జ్వరానికి మంచీ చెడూ! - మనుమలకి మల్లె.

శ్వేతమీద జాలేసింది డాక్టరుకి.

"సంధి [డెలీరియం] కాదుకదా? శ్వేత ఏమిటంటూంది?" భయంగా చూశాడు ప్రసాదరావ్ కరుణాకర్ వేపు.

"నాకు దానిమ్మలూ వొద్దు, ద్రాక్షపళ్ళూ వొద్దు.

హనీ కేకులూ వొద్దు, ఐస్క్రీములూ వొద్దు.

వేడి వేడిగా చారూ, అన్నం... ఆవకాయ ముక్క నంచు...

అవి చాలంకుల్. అన్నం పెట్టమనం డంకుల్... ప్లీజ్..." ఏడుస్తోంది శ్వేత. కొండనాలుక్కి మందేస్తే ఉన్న నాలుక కూడా ఊడిపోడమంటే ఇదేనేమో?

డాక్టరుకీ ఏడుపొచ్చేస్తూంది.

అతను డాక్టరయినా ప్రాథమికంగా మనిషే. ఓ బిడ్డకి తండ్రే. శ్వేతని చూస్తూంటే అతని హృదయం ఆర్ద్రమయిపోయింది. "రేపటికి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోతుంది. ఎల్లుండి పథ్యం తిందువుగాని. అంతవరకూ బుద్ధిగా ఉండాలి మరి. గుడ్ గర్ల్‌వి కదూ నువ్వు..." బుజ్జగించి... కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అక్కడ యిక ఉండలేనట్లు బయటకు వొచ్చేశాడు కరుణాకర్.

శ్వేతమీద అతనికెంతో జాలి వేస్తూంది.

ఆమెకు వచ్చిన జ్వరంమీద చాలా కోపంగా ఉందతనికి.

తనమీద-

ఎన్నో సరదాలనూ, కలలనూ, కోర్కెలనూ పేర్చుకుని-

ఎంతో ఆత్రంగా ఆహ్వానించినా-

పసిపాప... అమాయకురాలు అన్న జాలయినా లేకుండా శ్వేతనింత దారుణంగా శిక్షించి - అన్యాయంగా హింసిస్తున్న జ్వరాన్ని ఏమయినా చేసెయ్యాలనుందతనికి.

కాని... ఏం చేయగలడు? ●